

Arrest

nr. 187 249 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 23 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE VUYST, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 28 juni 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van een Belg, namelijk haar vader.

Op 23 december 2016, met kennisgeving op 28 december 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2016 werd ingediend door:

*Naam: T. (...) Voornaam: L. (...) Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...).1983 Geboorteplaats: Musaler Rr: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Hulpkas Voor Werkloosheid dd 13.06.2016 voor waaruit blijkt dat hij voor de periode maart-mei 2016 werkloosheidsvergoedingen ontving.

Uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs dd 13.06.2016 van de VDAB en bijbehorend overzicht met in- en uitschrijvingen bij de VDAB blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sinds 25.01.2016. Daarnaast wordt een inschrijvingsbewijs van Accent Jobs (interim) voorgelegd. Echter, een loutere inschrijving als werkzoekende (VDAB) en het inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk. 't Is immers niet omdat men zich inschrijft bij een interimkantoor dat men daadwerkelijk geïnteresseerd is om een openstaande job in te vullen, het verbindt de referentiepersoon tot niets. Bijgevolg kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering overeenkomstig art. 40ter van de wet niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tenslotte worden ook documenten van de FOD Sociale Zekerheid dd 02.06.2015 en 12.06.2015 mbt de inkomsten van de echgenote van de referentiepersoon voorgelegd waaruit blijkt dat zij recht had op een tegemoetkoming aan personen met een handicap (inkomensvervangende - en integratietegemoetkoming). Volgens deze attesten had zij vanaf 01.05.2015 enkel nog recht op een integratietegemoetkoming ten bedrage van 3914,52EUR per jaar. Echter, de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van sociale bijstand. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvV nr. 232.033 dd. 12.08.2015). De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, wel dat geen van de voorgelegde inkomsten in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen

weigering van voortgezet verblijf inhoudt, betrokkene heeft immers nog geen verblijfsrecht gehad, enkel korte verblijfsvergunningen in het kader van een lopende aanvraag tot verblijf. Wat betreft betrokkenes minderjarige kinderen en partner, deze blijken evenmin verblijfsrecht te hebben en reeds eerder bevelen te hebben ontvangen. Derhalve kunnen zij gezamenlijk het land verlaten. De eenheid van het gezin wordt niet geschonden. Het is in het belang van de kinderen de verblijfssituatie van de ouders te volgen en hen te vergezellen bij hun vertrek.“

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging om volgende redenen: moet bewijzen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Verweerder meent vooreerst dat de werkloosheidsuitkering van verzoeksters vader niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van bestaansmiddelen, terwijl verweerder vervolgens meent dat ook de inkomens-vervangende tegemoetkoming aan de gehandicapte moeder van verzoekster evenmin kan worden in aanmerking genomen in de beoordeling van bestaansmiddelen.

Hieruit concludeert verweerder dat de behoefteanalyse van art. 42 Vw. overbodig is, gezien “immers niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, wel dat geen van de voorgelegde inkomsten in aanmerking kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” (stuk 1)

Deze beoordeling is niet correct.

De enige inkomsten zoals door wet uitgesloten betreffen overeenkomstig art. 40ter, §2 Vw:

“Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Deze lijst van artikel 40ter Vw. is – in het licht van de Europese regelgeving waarbij gezinshereniging de regel is en elke uitzondering aldus beperkend dient te worden geïnterpreteerd – limitatief.

Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 –

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)

Evenzoveel blijkt uit de voorbereidende werken van de wetgeving inzake gezinshereniging deze ratio legis van de wetgever:

“Gezinshereniging is overigens een stevig verankerd juridisch gegeven, aangezien het ook is opgenomen in de internationale rechtsinstrumenten die het recht op een gezinsleven waarborgen. Bijgevolg kan de wetgever dat recht niet lichtzinnig inperken. Men zou aldus voorbijgaan aan de toetsing door het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook aan het gewicht van de Europese richtlijnen die het leven als nationaal staatsburger regelen.

(...)

Mevrouw Eleanor Sharpston, advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie, heeft in dat opzicht aangegeven dat Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging “de lidstaten niet toestaat, hogere inkomsten te eisen dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan.” (HvJEU, 10

december 2009, Rhimou Chakroun tegen minister van Buitenlandse Zaken, C-578/08, conclusies van advocaat-generaal Eleanor Sharpston).”

(Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0443/018, p. 24-25)

Vooreerst is het zo dat de werkloosheidsuitkering van de Belgische vader van verzoekster wel degelijk moet worden aanvaard als inkomsten in de zin van art. 40ter Vw.

De parlementaire stukken maken een onderscheid tussen enerzijds inkomsten-vervangende uitkeringen en anderzijds kostendekkende uitkeringen die door de sociale zekerheid worden betaald. Deze inkomstenvervangende uitkeringen dienen wel degelijk in aanmerking te worden genomen in het licht van de aanvraag tot gezinshereniging.

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris geeft aan niet te begrijpen waarom het lid vindt dat de uitspraken van de staatssecretaris dermate in tegenspraak zijn met het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken. Die dienst antwoordt duidelijk dat de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking komen. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de sociale bijstand, waaronder meer bepaald het leefloon ressorteert, en de inkomens-vervangende uitkeringen. De gewaarborgde kinderbijslag behoort tot de aanvullende steun-stelsels.

(...)

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht toe dat in het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad wordt gesteld dat iemand niet van het recht op gezinshereniging mag worden uitgesloten omdat hij kinderbijslag of invaliditeitsuitkeringen ontvangt. De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert 120 % van het leefloon als referentiebedrag. Het maakt weinig uit hoe iemand aan dat grensbedrag komt en, wat er ook van zij, werkloosheidsuitkeringen verantwoordt geenszins dat iemand het recht op gezinshereniging wordt ontzegd. Dat is ook de strekking van het aangehaalde arrest. Zodra iemand het vereiste inkomstenbedrag haalt, is het nauwelijks relevant of de betrokkene ook andere uitkeringen ontvangt, zoals bijvoorbeeld kinderbijslag.”

(Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0443/018, p. 142)

De werkloosheidssteun van verzoekers Belgische vader dient wel degelijk in rekening te worden gebracht, gezien hij wel degelijk actief naar werk zoekt.

De werklozen mogen niet worden uitgesloten van het recht op gezinshereniging; als iemand recht heeft op een werkloosheidsuitkering, betekent het dat de betrokkene vooraf heeft gewerkt. Mensen die in het leven pech hebben gehad, hoeven maar één stap te zetten: aantonen dat ze op zoek zijn naar een baan. België sluit zich dus aan bij de gangbare praktijk in de andere Europese Staten.

(Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0443/018, p. 153)

Actief naar werk zoeken in de zin van art. 40ter Vw. betreft zoals hierboven in de voorbereidende werken beschreven als dus de éne bijkomende stap dat een werkloze referentiepersoon dient te maken om niet uitgesloten te worden uit het recht op gezinshereniging.

Deze éne stap werd door de vader van verzoekster wel degelijk gezet. Zo werd bij de aanvraag gezinshereniging een inschrijvingsbewijs van de VDAB gevoegd terwijl daarnaast evenzoveel een inschrijvingsbewijs van het interimkantoor Accent Jobs werd voorgelegd.

Hiermee wordt in casu wel degelijk voldaan aan de bewijslast inzake “actief werk zoeken”.

Verweerder kan niet worden gevolgd in diens motivatie dat deze “inschrijving als werkzoekende (VDAB) en het inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk.”

De Dienst Vreemdelingenzaken gaf zelf als schriftelijk advies aan de wetgever inzake gezinshereniging “De klassieke sociale verzekeringen (de professionele risicoverzekeringen, de sector van de pensioenen, de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijlagen, ziekte en invaliditeitsuitkeringen) die gelden als inkomens-vervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen.1”

(Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0443/018, p. 225)

Aangezien het principe ofte de regel aldus is dat met de werkloosheidsuitkering WEL rekening wordt gehouden, dient de uitzondering op deze regel (nl. het niet in aanmerking nemen van deze werkloosheidsuitkering) eng te worden geïnterpreteerd.

Welnu, dit is volkomen tegengesteld aan het standpunt van verweerder in de huidige bestreden beslissing, waarbij verweerder de meest ruime interpretatie geeft aan deze uitzondering inzake actief zoeken naar werk. Verweerder is hierbij de mening toegedaan dat zelfs een actieve inschrijving bij de VDAB alsook een actieve inschrijving bij een interimkantoor géén bewijs van “actief werk zoeken” zou inhouden. Verweerder ondersteunt dit door haar stelling (stuk 1):

“t is immers niet omdat men zich inschrijft bij een interimkantoor dat men daadwerkelijk geïnteresseerd is om een openstaande job in te vullen, het verbindt de referentiepersoon tot niets.”

Verweerder is duidelijk ver weg gedwaald van haar initieel uitgangspunt en schriftelijk advies van directeur-generaal F. ROOSEMONT aan de wetgever zoals hierboven beschreven in de parlementaire

werken. Verweerder gaat er volkomen aan voorbij dat werkloosheidssteun geen sociale bijstand is, doch gegenereerd is door actief werk van de betrokken persoon in het verleden, waardoor sociale rechten actief werden opgebouwd door bijdrage aan het systeem. Dat de referentiepersoon nu even werkloos is, terwijl hij actief werk zoekt via VDAB en Accent Interim kan hem niet ten kwade worden geduid. Het getuigt van zeer weinig respect voor de referentiepersoon wanneer verweerder deze actieve stappen volkomen tracht weg te relativieren.

De interpretatie van deze voorwaarde is strijdig met artikel 40ter Vw. zoals gelezen overeenkomstig de Europese Richtlijn, de Europese rechtspraak alsook de ratio legis van de wetgever zoals hierboven beschreven.

Alleen al daarom dringt de verbreking zich op, gezien de beslissing niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, alwaar de werkloosheidssteun van de actief naar werk zoekende Belgische vader van verzoekster wel degelijk als bestaansmiddelen in de zin van art. 40ter Vw. in rekening hadden moeten worden genomen.

Doch er is meer,

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, dient ook een vervangingsinkomen als gehandicapte (i.c. de moeder van verzoekster) in aanmerking te worden genomen als inkomen in de zin van de wet, waarbij dit aldus géén financiële maatschappelijke bijstand (cfr. leefloon) uitmaakt (RvV 29 maart 2013, nr. 100.190 en RvV 10 september 2014, nr. 129.028).

“Ten overvloede wijst de Raad erop dat het begrip ‘sociale bijstand’ volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, no.45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind, ro.29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaalzekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekeringen (arbeids-ongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezins-bijlagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomens-vervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen.”

(RvV nr. 129.028 van 10 september 2014)

Hierboven werd ook reeds gewag gemaakt van het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent in de voorbereidende werken:

“De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht toe dat in het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad wordt gesteld dat iemand niet van het recht op gezinshereniging mag worden uitgesloten omdat hij kinderbijslag of invaliditeitsuitkeringen ontvangt.”

(Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0443/018, p. 142)

De hierboven reeds geciteerde (limitatieve) oplijsting van artikel 40ter Vw. inzake uitgesloten inkomsten maakt géén gewag van de tegemoetkoming aan personen met een handicap. Zulks is te meer het geval in samenlezing met artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de EU:

“De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap op maatregelen die beogen hun zelfstandigheid, hun maatschappelijke en beroeps-integratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te bewerkstelligen.”

Uit artikel 26 van het Handvest volgt een recht om te genieten van de positieve verplichting van de EU-lidstaat om op een gelijke wijze te kunnen deelnemen aan het gemeenschapsleven (C. PETTITI, “La protection des personnes en situation faiblesse”, in B. FAVREAU (dir), La charte des droits fondamentaux de l’Union européenne après le traité de Lisbonne, Bruylant, 2010, p. 245).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt de actieve taak van de lidstaten om, in de strijd tegen discriminatie, actief te handelen met oog op de volle participatie en integratie van personen met een handicap in de samenleving (EHRM, Glor v. Zwitserland dd. 30 april 2009, punt 84).

Bijgevolg werd evenzoveel op incorrecte wijze het inkomen van de gehandicapte moeder uitgesloten als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter.

Hoewel zowel het inkomen van de vader van verzoekster als de moeder van verzoekster in aanmerking hadden moeten worden genomen als inkomsten in de zin van artikel 40ter Vw. werden beide inkomsten (ten onrechte) uitgesloten door verweerder, zodat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenanalyse door verweerder gestoeld is en strijdig is met artikel 40ter Vw.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40ter en 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de hoorplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde informatie geen rekening zou hebben gehouden.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de werkloosheidsuitkering van de Belgische vader moet worden aanvaard als inkomsten in de zin van artikel 40 ter Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij als bewijs van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts een inschrijving als werkzoekende en een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor wordt voorgelegd.

Terwijl de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat een werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking kan worden genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging als de referentiepersoon kan bewijzen actief op zoek te zijn naar werk.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de referentiepersoon zelf actief op zoek is naar werk. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bijgevolg geheel terecht, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, besloten het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld is het niet omdat de verzoekende partij zich inschrijft bij een interimkantoor dat hij ook actief naar werk zoekt.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt maar er niet in slaagt aan te tonen dat zij actief op zoek is naar werk.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl verzoekende partij ook in het kader van onderhavige procedure niet aantoont dat zij op heden actief op zoek is naar werk.

Verweerder verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:(...) (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat ook met het vervangingsinkomen van zijn moeder (mindervalide) diende rekening te zijn gehouden.

Hij verwijst naar artikel 26 van het handvest van de grondrechten van de EU.

De verzoekende partij gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40 ter Vreemdelingenwet en dat het Handvest in casu niet van toepassing is.

“In casu stelt zich bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. [...] is de tweede bestreden beslissing nu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van een Nigeriaanse verzoekster in functie van haar Belgische partner. Het betreft een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG

van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten” (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Bijgevolg wordt vastgesteld dat in casu de beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en niet kan beschouwd worden als een toepassing van Richtlijn 2004/83/EG in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert en kan zij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Verweerder laat gelden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap niet in aanmerking kan worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Dit blijkt ook uit artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, waarin wordt bepaald dat het stelsel van sociale bijstand onder andere bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten.

Een en ander blijkt ook uit de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van Europese regelgeving, waaronder artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 dat expliciet bepaalt dat ‘bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden’.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 04.03.2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: “In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Overweging 52: “Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.”

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder:

o leefloon,

o inkomensgarantie voor ouderen,

o gewaarborgde gezinsbijslag,

o tegemoetkomingen aan gehandicapten,

2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

(zie ook de nota van het Studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011, Parl. St. Kamer 2010-2011, Doc 53-0443/018).

In het licht van de overwegingen in het arrest Chakroun en gezien de bespreking die blijkt uit de voorbereidende werken (zie o.m. het verslag, Doc 53-0443/018, p. 138 e.v.) kan slechts worden

besloten dat de wetgever beoogd heeft om de tegemoetkoming aan gehandicapten als aanvullend bijstandsstelsel uit te sluiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht overigens wel degelijk verwijzen naar het arrest nr. 232.033 dd. 12.08.2015 van de Raad van State.

Uit het vermelde arrest volgt het volgende:

“L’allocation de remplacement de revenus et l’allocation d’intégration perçues par la partie adverse sont en revanche octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées, et constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l’autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale.

En confondant l’indemnité d’invalidité qui ressortit au régime de l’assurance maladie-invalidité et les allocations prévues au bénéfice des personnes handicapées qui relèvent du système complémentaire de l’aide sociale, en considérant à tort que les secondes sont, comme la première, visées par l’article 50, § 2, de l’arrêté royal du 8 octobre 1981 précité (...)” (R.v.S. nr. 232.033 van 12 augustus 2015) (eigen onderlijning)

Vrije vertaling:

“De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming ontvangen door de tegenpartij worden daarentegen toegekend conform de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap, en maken deel uit van de sociale bijstand, waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid, te weten de FOD Sociale Zekerheid.

Doordat men de invaliditeitsuitkering, die deel uitmaakt van het regime van ziekte- en invaliditeitsverzekering, verwacht met de tegemoetkoming aan gehandicapten, die deel uitmaakt van het aanvullende bijstandsstelsel, heeft men ten onrechte geoordeeld dat de tweede categorie, net zoals de eerste, wordt bedoeld in artikel 50, §2 van het KB van 8 oktober 1981(...)”

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot weigering van verblijf inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“(…)”

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)”

Vooreerst houdt de verzoekende partij voor dat de werkloosheidsvergoeding van haar vader ten onrechte niet werd aanvaard als inkomsten in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zij meent dat haar vader wel actief naar werk zoekt, hetgeen zou volgen uit de inschrijving bij de VDAB en de inschrijving bij een interimkantoor. Zij stelt dat de verwerende partij de voorwaarde "actief zoeken naar werk" te eng interpreteert, gelet op de voorbereidende werken en het advies van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij naar aanleiding van de aanvraag en met betrekking tot de werkloosheidsuitkering van haar vader inderdaad volgende stukken voorlegde:

- Bewijs van maandelijks uitgekeerde werkloosheidsuitkeringen aan de referentiepersoon in de maanden maart, april en mei 2016
- Een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van 13 juni 2016
- Een overzichtsdokument van de VDAB ten bewijze van in- en uitschrijvingen tussen 1 december 2009 en 13 juni 2016, eveneens van 13 juni 2016
- Een inschrijvingsbewijs bij interimkantoor Accent Jobs van 13 juni 2016.

De verwerende partij motiveerde dienaangaande het volgende in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Hulpkas Voor Werkloosheid dd 13.06.2016 voor waaruit blijkt dat hij voor de periode maart-mei 2016 werkloosheidsvergoedingen ontving.

Uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs dd 13.06.2016 van de VDAB en bijbehorend overzicht met in- en uitschrijvingen bij de VDAB blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sinds 25.01.2016. Daarnaast wordt een inschrijvingsbewijs van Accent Jobs (interim) voorgelegd. Echter, een loutere inschrijving als werkzoekende (VDAB) en het inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk. 't Is immers niet omdat men zich inschrijft bij een interimkantoor dat men daadwerkelijk geïnteresseerd is om een openstaande job in te vullen, het verbindt de referentiepersoon tot niets. Bijgevolg kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering overeenkomstig art. 40ter van de wet niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen."

De verzoekende partij slaagt er niet in met haar betoog dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers schrijft artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voor dat een werkloosheidsuitkering slechts in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op voorwaarde dat deze laatste bewijst actief op zoek te zijn naar werk. Het is in casu niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken hieromtrent, met name de loutere inschrijvingen bij de VDAB en bij een interimkantoor, oordeelt dat dit bewijs van een actieve zoektocht naar werk niet geleverd wordt nu hieruit slechts blijkt dat de referentiepersoon sinds 25 januari 2016 niet meer is tewerkgesteld en het "niet (is) omdat men zich inschrijft bij een interimkantoor dat men daadwerkelijk geïnteresseerd is om een openstaande job in te vullen, het verbindt de referentiepersoon tot niets". Er wordt geen enkel bewijs voorgelegd van een sollicitatie die de referentiepersoon zou verricht hebben. In het licht hiervan toont de verzoekende partij het tegendeel van dit motief niet aan en maakt zij niet aannemelijk dat uit de voorgelegde stukken wel blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De theoretische beschouwingen en verwijzingen naar parlementaire werken en een advies van de tegenpartij doen geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van de tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Hoewel de vreemdelingenwet zelf inderdaad niet bepaalt welke precies de aard van de bewijzen van een actieve zoektocht naar werk zouden moeten zijn, blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt zodat het loutere bewijs van een werkloosheidsuitkering, een inschrijving bij de VDAB en een inschrijving bij een interimkantoor niet volstaan. Een andere lezing zou het vereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet zoals hoger geciteerd compleet zinloos maken.

Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk of minstens dergelijk bewijs ontbreekt, impliceert dit dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Vervolgens houdt de verzoekende partij voor dat de vervangingsinkomsten als gehandicapte die door haar moeder, echtgenote van de referentiepersoon, worden ontvangen ten onrechte niet werden betrokken in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij met ingang van 1 mei 2015 een integratietegemoetkoming als persoon met een handicap ten bedrage van 3 914,52 euro per jaar krijgt toegekend en dat zij minstens sinds die datum geen recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming als persoon met een handicap.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar redenering dat de inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen niet langer zijn uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Evenwel stelt zich de vraag in welke mate de verzoekende partij belang heeft bij deze grief.

Normaliter dienen inderdaad de inkomensvervangende en integratietegemoetkoming voor personen met een handicap in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er wordt op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”*, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de (tegemoetkomingen voor gehandicapten) TVG, zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.”* (RvS 22 september 2016, nr. 15 154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7*).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest er geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: “c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”, weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zoals de verzoekende partij overigens terecht opmerkt, zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager mededeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5^e en 6^e, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld “een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen” (RvS 22 september 2016, nr. 15 154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW

beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” worden beschouwd.

De term “*kinderbijslagen en toeslagen*” is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip “*toeslagen*”. Het woord “*toeslag*” wordt in Van Dale gedefinieerd als “*1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon*”. Gelet op de omstandigheid dat de term “*toeslagen*” samen met de term “*kinderbijslagen*” wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van “*de aanvullende gezinsbijslagen*” en “*de gezinsbijslagen*” en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de “*technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*”, ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9° editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT en overigens ook de integratietegemoetkoming noch onder het begrip “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat haar moeder niet langer een inkomensvervangende tegemoetkoming geniet, minstens hiervan geen bewijs werd voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat haar moeder hoogstens een integratietegemoetkoming ontvangt die niet meer bedraagt dan 3 914,52 euro per jaar.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen “*ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*”. Het bedrag dat in aanmerking kan genomen worden voor de berekening van de bestaansmiddelen is dermate laag dat de verzoekende partij dat het niet tegemoetkomt aan deze wettelijke voorwaarde. Zodat dient geconcludeerd te worden dat de verzoekende partij haar belang niet aantoot bij haar grief.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de

opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 42 van de vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel. De Raad stelt vast dat zij echter op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Hoewel het aan de weigering tot verblijf gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten als een afzonderlijke beslissing is te beschouwen (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065), kan deze samengestelde bestreden beslissing dd. 03.11.2014 wel degelijk middels één enkel annulatieberoep bestreden worden (zie o.a. RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, RvV nr. 132.302 van 28 oktober 2014 en RvV nr. 142.929 van 9 april 2015).

Vooreerst dient hierbij benadrukt dat de verbreking van de bestreden “bijlage 20”, op grond van het bovenstaand eerste middel, immers onmiddellijk ook de verbreking van het hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee dient te brengen:

“Het tweede middel is in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit gegeven leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Immers valt verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdaan terug op een openstaande aanvraag, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten.”
(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014)

Vervolgens is het niet omdat de bestreden beslissing op dit punt pretendeert wel degelijk rekening te hebben gehouden met artikel 74/13 Vw. dat er effectief een correct individueel onderzoek in de zin van artikel 74/13 Vw. werd gevoerd door verweerder.

Verzoekster lijdt aan spondylartrose en depressie waartoe zij zowel medicamenteus als therapeutisch wordt behandeld in België. Verweerder is hiervan op de hoogte n.a.v. diens beslissing van 18 september 2015 waarin de aanvraag tot verblijfsrecht op grond van artikel 9ter Vw. ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op geen enkele wijze heeft verweerder in de bestreden beslissing de actuele medische situatie van verzoekster beoordeeld in het licht van artikel 74/13 Vw. terwijl dit wel diens verplichting is, temeer verweerder per definitie van deze problematiek op de hoogte is:

“Verzoekster wijst er onder meer op dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar ernstige gezondheidsproblemen.

(...)

De Raad benadrukt dat, zoals volgt uit voorgaande bespreking, de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat het bestuur wanneer het een verwijderingsmaatregel uitvaardigt, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In dit verband heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 11 december 2014 in de zaak C-249/13 ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd onder meer tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vevat in artikel 5 van de richtlijn 2008/115

(...)

Verzoekster maakt evenwel aannemelijk dat zij, indien zij was gehoord, minstens relevante gegevens én stukken had kunnen aanbrengen betreffende haar gezondheidstoestand, waarmee verweerder op grond van artikel 74/13 Vw. rekening had moeten houden.”

(RvV nr. 150.278 van 31 juli 2015, T. Vreemd. 2016, 75)

In casu ligt op dit punt m.a.w. een schending van zowel art. 74/13 Vw. als van de hoorplicht voor.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische situatie, meer bepaald spondylartrose en depressie waartoe zij zowel medicamenteus als therapeutisch wordt behandeld.

Zij verwijst ook naar een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, die op 18.09.2015 werd afgewezen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu,

rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

In casu werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld :

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.80. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar toe niet in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, betrokkene heeft immers nog geen verblijfsrecht gehad, enkel korte verblijfsvergunningen in het kader van een lopende aanvraag tot verblijf. Wat betreft betrokkene’s minderjarige kinderen en partner, deze blijken evenmin verblijfsrecht te hebben en reeds eerder bevelen te hebben ontvangen. Derhalve kunnen zij gezamenlijk het land verlaten. De eenheid van het gezin wordt niet geschonden. Het is in het belang van de kinderen de verblijfssituatie van de ouders te volgen en hen te vergezellen bij hun vertrek. ”

In casu legt de verzoekende partij geen enkel stuk voor m.b.t. haar actuele medische situatie.

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd op 25.09.2015 ongegrond verklaard.

In de aanvraag d.d. 22.06.2016 wordt met geen woord gerept over de medische situatie van de verzoekende partij. Het behoort toe aan de verzoekende partij om de noodzakelijke bewijzen voor te leggen.

Zij blijft volstrekt in gebreke dienaangaande.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van de hoorplicht.

In casu heeft verzoekende partij een verblijfsaanvraag ingediend, en had zij hierbij de mogelijkheid om alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Verweerder meent dan ook dat verzoekende partij derhalve de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, vooraleer de oorspronkelijk bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder herhaalt dat het uiteraard niet is omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na onderzoek van de voorgelegde stukken, meent dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat voldaan is aan alle voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat deze eerst verzoekende partij zou moeten inlichten nopens het voornemen om een negatieve beslissing te nemen.

Zulks wordt ook expliciet bevestigd door het Hof van Justitie:

“Vervolgens heeft het Hof in punt 60 van het arrest Mukarubega (EU:C:2014:2336) geoordeeld dat de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.” (HvJ, 11 december 2014, C-249/13, Khaled Boudjlida, punt 54)

Verzoekende partij haar betoog faalt dan ook in rechte.

Haar medische situatie wordt niet concreet toegelicht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in casu geen effectief en correct onderzoek te hebben gevoerd in de zin van genoemde bepaling.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verzoekende partij in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende motiveerde:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, betrokkene heeft immers nog geen verblijfsrecht gehad, enkel korte verblijfsvergunningen in het kader van een lopende aanvraag tot verblijf. Wat betreft betrokkenes minderjarige kinderen en partner, deze blijken evenmin verblijfsrecht te hebben en reeds eerder bevelen te hebben ontvangen. Derhalve kunnen zij gezamenlijk het land verlaten. De eenheid van het gezin wordt niet geschonden. Het is in het belang van de kinderen de verblijfssituatie van de ouders te volgen en hen te vergezellen bij hun vertrek.”

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte geen beoordeling maakte van haar actuele medische situatie, hoewel zij nochtans op de hoogte zou zijn geweest van de spondylartrose en de depressie waaraan zij zou lijden en waarvoor zij medicamenteus en therapeutisch wordt behandeld in België.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Zo blijkt inderdaad uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 mei 2013 op 25 september 2015 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd op 27 juni 2016 bij arrest nr. 170 648 verworpen.

De Raad oordeelde in genoemd arrest als volgt met betrekking tot de medische situatie van de verzoekende partij:

“Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 9 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij ze zich baseerden op de medische

problemen van de tweede verzoekster. Tweede verzoekster lijdt aan een depressie, nachtelijke angstaanvallen en chronische lage rugpijn.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een advies van de arts-adviseur van 18 september 2015 die tezamen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekende partijen werden gebracht. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat volgende overwegingen:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.05.2013.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 01.02.2013, 08.05.2013 en 06.08.2013 van de hand van dr. P., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene depressief zou zijn omwille van spondylartrose, de behandeling bestaat uit pijnstillers en een antidepressivum.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 22.06.2015 van de hand van dr. J. G., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene frequent nachtelijke angstaanvallen zou hebben en klaagt van chronische lage rugpijn. De behandeling bestaat uit pijnstillers indien nodig en een antidepressivum Trazolan (trazodone), als anxiolyticum werd een plantaardig middel voorgeschreven.

Ik weerhoud dat betrokkene een niet al te ernstige psychische problematiek heeft waarvoor zij wordt behandeld met een antidepressivum en een licht anxiolyticum, er werd dienaangaande geen beroep gedaan op een psychiater. Er is eveneens sprake van lage rugpijn welke niet gedocumenteerd is door klinisch onderzoek, al dan niet specialistisch, en evenmin door medische beeldvorming. De diagnose spondylartrose kan hier dan ook niet weerhouden worden. Als behandeling volstaat sporadisch een niet gespecificeerde pijnstiller.

Mogelijkheid tot reizen:

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is 1:

Aanvraag Medcoi van 03.07.2015 met het uniek referentienummer BMA-6967

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de voor betrokkene nodige medicatie beschikbaar is Armenië, zijnde het antidepressivum trazodone, een anxiolyticum diazepam en pijnstillers als paracetamol en tramadol.

Voor het geval dit nodig zou zijn, is eveneens de behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zomen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé- systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in het land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende: «(...) L'article 3 ne fait pas obligation a l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »²

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./A Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zoals eerder aangegeven is de medicatie beschikbaar in het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat "het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M." (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)

Wat specifiek de situatie in Armenië betreft, kunnen we het volgende melden:

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van gratis zorgen.

Zo is er een pakket aan basiszorg dat gratis is voor iedereen. Dit bevat onder meer het volgende: ambulante en poliklinische zorgen, onder andere onderzoeken en behandelingen door niet-gespecialiseerde artsen (generalisten/huisartsen), radiografieën, laboratorium-analyses.

Sociaal kwetsbare families krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben eveneens toegang tot de zorginstellingen hierboven vermeld.

Er bestaat verder ook hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Ook wordt er maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind jonger dan 2 jaar, bij de geboorte wordt ook eenmalig een som uitgekeerd. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling kindergeld.

Betrokkenen leggen tenslotte geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

Op grond van het hierboven vermelde advies concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekende partijen wijzen erop dat de arts-adviseur vermeldt dat de lage rugpijn niet gedocumenteerd is door klinisch onderzoek en een medische beeldvorming. De arts-adviseur diende bijgevolg bijkomende inlichtingen op te vragen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen toe om alle nuttige informatie over te maken aan de arts-adviseur opdat hij een gedegen advies kan geven. De Raad wijst voorts op het feit dat in het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31 mei 2007, 29535) het volgende wordt gesteld: "Zoals gevraagd door de Raad van State, werd met betrekking tot de over te maken documenten en inlichtingen, 3° punt toegevoegd, namelijk "enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte". Vanzelfsprekend kan het in dit stadium enkel gaan om de informatie of stukken waarover hij op het moment van de indiening van de aanvraag beschikt. Indien de vreemdeling achteraf bijkomende informatie zou verkrijgen, dient hij deze eveneens onverwijld over te maken, op grond van hetgeen afgeleid kan worden uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het wederkerig karakter van het zorgvuldigheidsbeginsel, als zogenaamd beginsel van behoorlijk burgerschap (J. DE STAERCKE, "Algemene beginselen van behoorlijk burgerschap. Naar een wederkerig bestuursrecht?" 'Jura falconis', jg. 38, 2001-2002, nr 4, p. 505-535).

Verzoekende partijen betogen dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat er wél radiologisch onderzoek is gebeurd. Verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat het verslag van het radiologisch onderzoek niet is voorgelegd aan de arts-adviseur. Zij weerleggen aldus niet de vaststelling van de arts-adviseur dat de 'lage rugpijn' niet gedocumenteerd is door een medische beeldvorming. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid en geen verplichting voor de ambtenaar-geneesheer. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of

zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Kortom de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de kinesitherapeutische behandeling kan worden gelezen in het medisch getuigschrift van 22 juni 2015 dat kinesitherapie wordt aangeraden en dat betrokkene eenmaal een sessie heeft gevolgd. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat tweede verzoekster een kine-behandeling ondergaat, nu zij slechts één sessie heeft gevolgd. De arts-adviseur beoordeelt de behandelingen die tweede verzoekster ondergaat en niet de behandelingen die worden aangeraden maar verder niet worden opgevolgd.

Verzoekende partijen zijn het in wezen oneens met de beoordeling door de arts-adviseur van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor hen noodzakelijk geachte behandeling in hun land van herkomst. Verzoekende partijen opperen in dit verband dat de beschikbaarheid van de medicatie onvoldoende uitgebreid is.

De Raad merkt echter op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met een aantal vage hypothesen en beweringen om de motieven van het advies en bijgevolg van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, zonder zelf betrouwbare, en wellicht andersluidende, landeninformatie aan te leveren. Uit niets blijkt echter dat de informatie waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd niet op objectieve bronnen zou berusten. Deze laatste ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van deze bronnen te besluiten dat de noodzakelijke medicatie en behandeling in Armenië beschikbaar zijn. De Raad dient vast te stellen dat verzoekende partijen ook niet betwisten dat de medicatie beschikbaar is in Armenië. In de mate verzoekende partijen betogen dat de medicatie niet voldoende uitgebreid beschikbaar is in Armenië, merkt de Raad op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet tot doel heeft de vreemdeling te garanderen dat er in het land van herkomst een evenwaardige mogelijkheid tot behandeling bestaat als in België. Het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Armenië niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er voor bepaalde burgers minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn, impliceert niet dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet vastgesteld dat verwerende partij dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De ambtenaar-geneesheer stelt dat dit in voorliggende zaak het geval is.

Verzoekende partijen formuleren in hun middel ook kritiek op de informatie die door de arts-adviseur werd gehanteerd met betrekking tot de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in Armenië. Verzoekende partijen voegen het Country Sheet Armenia van 2010 toe aan hun verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 4) en beweren dat de stelling van de arts-adviseur louter theoretisch is en niet getoetst aan de praktijk. Verzoekende partijen wijzen op het grote probleem van informele betalingen en dat zij niet voldoende financieel draagkrachtig zijn om de consultaties bij de gespecialiseerde artsen te betalen. Zij menen dat zij "naar alle waarschijnlijkheid" niet in aanmerking komen voor een werkloosheidsuitkering; dat een bewijs van arbeidsongeschiktheid niet vereist is overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet; dat zelfs indien zij effectief en fulltime zouden tewerkgesteld zijn, zij de medische kosten zeer waarschijnlijk niet kunnen dragen en dat het advies van de arts-adviseur in verband met de toegankelijkheid niet geconcretiseerd is.

De Raad wijst erop dat geen enkele van de door verzoekende partijen geschonden geachte bepalingen en beginselen vereisen dat de zieke vreemdeling in zijn land van herkomst in aanmerking moet komen voor medicatie en of behandeling die gedekt wordt door een verzekeringsmechanisme. Verzoekende partijen betwisten hun arbeidsgeschiktheid, maar brengen thans evenmin een begin van bewijs aan dat tweede verzoekster of haar echtgenoot arbeidsongeschikt zou zijn. De blote beweringen van verzoekende partijen over het gebrek aan werk en/of voldoende verloonde tewerkstelling, volstaan niet om de ontoegankelijkheid van de noodzakelijk geachte zorgen aannemelijk te maken. In het advies wordt duidelijk verwezen naar hetzelfde Country Sheet Armenia rapport van 2010 en naar het Social Security Programs Throughout the World, Armenia rapport van 2010 waaruit blijkt dat sociaal kwetsbare families gratis de gespecialiseerde zorgen en medicijnen krijgen. Ze hebben ook toegang tot de zorginstellingen. In de mate verzoekende partijen niet in aanmerking zouden komen voor een werkloosheidsuitkering wijst de arts-adviseur op het bestaan van een familiale sociale uitkering voor arme families. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Verzoekende partijen weerleggen de informatie niet door de loutere bewering dat zij niet kunnen worden tewerkgesteld en geen recht zouden

hebben op een sociale uitkering en/of over onvoldoende middelen zullen beschikken om de behandelingen verder te zetten.

De Raad stelt vast dat uit wat voorafgaat niet blijkt dat de arts-adviseur niet op goede gronden zou hebben geconcludeerd dat de depressie en lage rugpijn geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op zijn beurt rechtsgeldig kon besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

(...)

Verzoekende partijen hebben in elk geval niet aangetoond dat de motieven van het advies feitelijk onjuist, niet draagkrachtig of onvoldoende concreet zijn, zoals zij in fine van hun middel beweren.

Er werd geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat geenszins in wanverhouding tot de motieven. Er is geen sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

De verzoekende partij bracht blijkens het administratief dossier in het kader van haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader geen enkel medisch document aan betreffende haar medische situatie, noch wees zij op een verandering in deze. Nochtans kan van een aanvrager worden verwacht dat hij in het kader van een aanvraag alle nuttige informatie overmaakt aan de beoordelende overheid, nu hij de bewijslast draagt. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij verwijten. In haar verzoekschrift beperkt zij zich tot loutere beweringen, waarbij dient te worden herhaald dat zij zelf opmerkt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, doch geeft zij geenszins aan dat er verandering zou zijn opgetreden in haar medische situatie, die reeds door de verwerende partij werd beoordeeld, laat staan dat zij hieromtrent medische bewijsstukken voorlegt. Zij toont niet aan welke elementen nog niet zouden zijn beoordeeld en licht geenszins haar actuele medische situatie toe. Verder wijst zij erop noch toont zij aan dat zij zou zijn belemmerd actuele medische gegevens over te maken.

Waar zij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar alle voorgelegde elementen ter gelegenheid van de aanvraag voor een verblijfskaart in functie van de Belgische onderdaan. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar medische situatie, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Tevens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft welke medische elementen zij dan wel zou hebben aangebracht ter gelegenheid van een verhoor. Zij beperkt zich dienaangaande slechts tot de algemene stelling dat zij “*minstens relevante gegevens én stukken had kunnen aanbrengen betreffende haar gezondheidstoestand, waarmee verweerder op grond van artikel 74/13 Vw. rekening had moeten houden*”. Om de hoorplicht als geschonden te beschouwen diende de verzoekende partij aan te geven welke concrete elementen zij zou aangebracht hebben, van die aard dat zij de bestreden beslissingen zou kunnen wijzigen, wat in casu ontbreekt. Een loutere verwijzing naar haar “actuele medische toestand”, zonder verdere concretisering volstaat niet.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt, dient te worden opgemerkt dat het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voor zover ontvankelijk, ongegrond werd verklaard zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.1.3., zodat er geen sprake kan zijn van een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN